

“Prefereixo parlar d’anestèsia emocional abans que no d’intel·ligència emocional”

Isidre Grau (Cerdanyola del Vallès, 1945) publica a Proa la novel·la *Els amants volàtils*.

—Teníeu cap tema pensat, previst, abans de crear els personatges i les situacions?

—El tema que em movia era el del compromís emocional. Una vegada se suposa que hi ha uns sentiments, les dificultats que hi ha per a comprometre’s. La por al compromís. El sentiment sembla que crida el compromís i llavors apareix la por de comprometre’s. I com això afecta l’home en general, que vol deixar-ho en la relació sexual, sense tanta implicació. La realitat és aquesta. Ho diu el tòpic. Pot afectar qualsevol persona, però normalment afecta més l’home.

—I quan la vas començar ja sabíeu que només hi hauria aquest problema? El de l’escriptor protagonista que acaba refugiant-se en la literatura apareix després?

—La novel·la, com tota novel·la, creix amb elements diferents. Aquí hi ha tres històries que s’entrellaçen. Més ben dit, és una història feta de tres elements que es desenvolupen de principi a fi amb una certa autonomia. El primer és el relat que escriu l’Adela, per a explicar la seva aventura sentimental a l’amic i antic amant, el novel·lista. Com, per oblidar-se’n, per treure’s la incòmoda història de sobre, l’escriu. És a dir, fa catarsi. En un cap de setmana escriu en cinquanta pàgines la seva aventura. Després apareix un altre text, la narració llarga que fa el novel·lista, recreació del tema plantejat per l’Adela, amb personatges inventats. I un cop escrita, ens explica el seu procés de descomposició sentimental i familiar, d’un home urbà separat, la descomposició de les poques seguretats que li queden. Els tres elements em permeten de fer el que m’interessa, que és el joc entre realitat i ficció, la metaliteratura.

—Quina idea us n’heu fet, de l’escriptor?

—Que ell en un principi es defineix com un amant sentimental, al contrari d’un amant volàtil, però que al final hi entra. Al final es demostra que avui dia la protecció contra els sentiments és universal. Encara que es presenti com un paio enamoradís, arriba un moment ha de posar els frens. I on vull anar a parar és que ningú no està exempt d’aquest virus que és la necessitat de protegir-se contra els afectes.

Isidre Grau publica la novel·la *Els amants volàtils* a l’editorial Proa.

—Quina funció té el relat de l’Adela?

—El de l’Adela funciona com a font d’inspiració, com a estímul, perquè l’escriptor, sense haver-ho pretès, caigui en un camp nou. A partir d’aquest estímul connecta amb uns altres, com ara la memòria i la inventiva, i per això munta una ficció, la narració que escriu, per a anar contra una actitud amb la qual no combrega, des de la seva posició d’amant sentimental.

—Podem parlar de finalitat de l’obra?

—La finalitat és donar una visió de les dificultats de les relacions en contextos urbans, més enllà de les relacions de parella, també les que pots tenir amb els fills. És el laberint de viure d’acord amb els sentiments. L’objectiu era construir uns relats àgils, amb una reflexió de fons, buscant el retrat d’un panorama amb el qual el lector pot sentir-se identificat o atret pel rebuig.

—Els sentiments són complicats, es pot deduir de la novel·la.

—Tant que es parla de la intel·ligència emocional, a mi m’agrada parlar de l’anestèsia emocional, perquè els sentiments fan un efecte contrari al d’estimular la intel·ligència, es provoca una mena d’emboirament, de saturació. Es produeix un blindatge, una mena d’anestèsia.

—En un moment determinat l’escriptor, en el relat que escriu, parla d’una tragèdia que esdevé ridícula. En aquesta crònica de les relacions humanes no hi ha un drama ridícul, al capdavall?

—Parlar de novel·la humorística seria exagerat, però sí que hi ha una certa voluntat irònica, una certa autoparòdia dels personatges. La idea era explicar la història amb un cert distanciament. El primer a desdramatitzar l’aventura de l’Adela és l’escriptor. *Desdramatitzar* seria la paraula justa. Veu que és una de tantes històries que acaben malament. Ell també farà el ridícul. Creu que les preocupacions de l’Adela no són les seves i que són ridícules i també les patirà. Hi ha una certa voluntat a indicar que no són grans personatges, sinó personatges de la mediocritat corrent, aspecte ridícul que he volgut indicar. També els secundaris són autoparòdics.

Lluís Bonada